

og mere Terrain. Jeg for min Del har lige fra første Færd været en Modstander af denne Lovgivning, og efter at jeg har deltaget i det omfattende Udvalgsarbejde, er jeg mere og mere blevet Modstander af denne Lovgivning. Der er jo, som den ærede Ordfører nylig udtalte, saa mange modstridende Interesser, der gør sig gældende her, at det er vanskeligt at træffe almengyldige Bestemmelser, som kan virke nogenlunde retfærdigt. Naar vi har vedtaget Bestemmelser paa dette Omraade, maa vi i samme Aandedræt begynde at træffe Undtagelsesbestemmelser. Vi har i Udvalget modtaget en Mængde forskellige Deputationer, som har gjort Rede for, hvorledes de vilde blive fortrædiget i deres Virksomhed, hvis denne eller hin Bestemmelse blev vedtaget. Det er selvfølgelig naturligt, at flere og flere er blevet klare over, at vi allerhelst burde komme bort fra den Lovgivning, vi her har paa-begyndt, og i hvert Fald ikke gaa videre ad den her betraaede Vej. Dette har naturligt ført til, at et Mindretal, hvortil jeg hører, har indføjet nogle Bemærkninger i Betænkningen, i hvilke vi gør Rede for dette vort principielle Standpunkt. Vi erkender, at det vil være vanskeligt at tænke sig, at Tiden nu er inde til, at vi kan komme bort fra denne Lovgivning. Vi har derfor indskrænket os til at modsætte os en videre Udvikling af Lovgivningen om Lukning af Butikker og Lagere. Vi gaar ikke med til de Ændringsforslag, der søger at udvide denne Lovgivning, og jeg maa derfor ogsaa fraraade det høje Tings Medlemmer at stemme for dem. Skal vi fremdeles beholde Lukningsloven, saa lad os dog ikke skærpe den, men lad os snarere gaa den modsatte Vej. Jeg vilde ønske, at den Tid maatte komme, ja, at den allerede var kommet, da vi kunde komme helt bort fra den. Jeg forstaar ikke, at man ved denne Lovgivning skal søge at komme ind paa Bestemmelser om, hvorledes en fri Borger i et frit Land maa handle og gøre. Det skulde dog gerne være saaledes, at der lagdes de mindst mulige Indskrænkninger i Vejen for Borgernes private Erhverv. Det er muligt, at der paa enkelte Punkter kan trænges til mere Beskyttelse for Lærlinge og mindreårige, men lad os saa indføre nye Bestemmelser derom i Lærlingeloven. Det er ogsaa muligt, at der paa enkelte Punkter kunde trænges til mere Søndagsfred, Fred paa Folkekirkens Søn- og Helligdage, og jeg har ikke noget imod, at vi saa træffer dertil sig-

tende Bestemmelser paa Helligdagsloven. Men jeg forstaar ikke, at man stadig skal gaa videre og videre i Retning af at indskrænke Folkets Ret til Erhverv de almindelige Søgnedage. Der burde det være saa frit som muligt og overladt til enhver selv at bestemme, naar han vil lukke sin Butik, naar han vil ophøre at arbejde. Jeg tror, at det nok skal trække sig i Lave af sig selv, om det ogsaa kan være forbundet med nogen Vanskelighed. Vi lever jo i en Tid, hvor man rotter sig sammen paa alle Maader, hvor de handlende rotter sig sammen i faglige Sammenslutninger, og hvor Medhjælperne rotter sig sammen i faglige Sammenslutninger. De skal saa nok selv regulere Forholdene, det er i ethvert Fald min Tro. Heller ikke kan jeg erkende, at det er nogen demokratisk Lovgivning at forbyde den lille handlende at holde sin Butik aaben saa længe, han har Lyst, for kunde han staa der og tjene en Skilling og har Lyst til at gøre det, hvorfor skal han saa ikke have Lov til det? De store Forretninger, ser vi, lukker allerede før den Tid, de skal lukke, og at gøre yderligere Indskrænkninger kan absolut kun skade de mindre Forretninger. Jeg maa derfor fastholde den Betragtning, Mindretallet gør gældende, som rigtig og anbefale det høje Ting at følge Mindretallet i ikke at stemme for de Ændringer, der gaar ud paa yderligere at udvikle Lukkeloven.

C. C. Andersen: Det kan vist neppe siges, at det foreliggende Lovforslag er blevet forbedret ved den noget langvarige Udvalgsbehandling, det har været Genstand for. Jeg vilde i alt Fald for mit Vedkommende foretrække Lovforslaget i den Form, det havde, da det blev fremsat af den høje Regering, fremfor den Form, det sikkert vil faa, naar Afstemningen over disse mange Ændringsforslag, der er stillede, er til Ende. Men det, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har mest Grund til at beklage sig over, er, at det ikke er lykkedes i Udvalget at opnaa Enighed om de Beskyttelsesbestemmelser for Personalet, som findes i §§ 5, 6 og 8; et Flertal har jo endogsaa stillet Ændringsforslagene under Nr. 17 og 20 om at lade §§ 5 og 6 udgaa af Lovforslaget, ligesom et Mindretal under Nr. 23 har stillet Ændringsforslag om at lade § 8 udgaa. Jeg maa meget beklage, at vi ikke kunde naa til noget bedre Resultat paa dette Omraade. Jeg vil gerne minde om, at Medhjælperstanden igennem sine